

Glossa

La parròquia, comunitat

Romà Casanova, bisbe de Vic

En aquest temps d'estiu i tenint al davant la perspectiva del Sínode Diocesà, vull, en les glosses del *Full Diocesà*, fer presents algunes reflexions sobre la parròquia com a realitat nuclear de tota autèntica pastoral que vaig fer en la carta pastoral *«Els pastors bons surten d'entre les ovelles bones»*.

La parròquia és una comunitat on persones diferents compartim la mateixa fe, esperança i caritat. L'Església, la comunitat eclesial és la realitat que ens precedeix. És l'Església la que engendra a la fe els fills de Déu. Però també és veritat que l'Església, i en aquest cas la parròquia, pren cos pels batejats que la formen. No hi ha parròquia sense l'adhesió de la fe dels batejats. Si bé el ministeri sacerdotal és constitutiu de la parròquia —no hi ha parròquia sense sacerdot—, aquesta és formada pels batejats. En el seu si el prevere exerceix el seu ministeri apostòlic. L'Església, tota ella, és «en Crist com un sagrament o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (LG,1).

La parròquia en el seu sentit territorial té en el seu si la riquesa de la diversitat en la unitat. La parròquia, comu-

nitat de comunitats, família de famílies, té la missió i el goig de recollir en el seu si la riquesa de dons, de carismes i de serveis que l'Esperit suscita en la seva Església. Servar la unitat, agrair la diversitat en la unitat, fer l'experiència del goig de viure tots junts els germans: vet aquí la grandesa de la parròquia.

En una societat en què predomina l'aïllament, on la soledat va fent emmalaltir el cor de les persones, el testimoni senzill i humil de la parròquia com la casa de tots, on tots som esperats i benvinguts, on cada un troba el seu lloc per a donar-se i per a estimar, on una persona troba la família que mai no abandona; en aquesta societat la parròquia té la gran missió de fer viure l'experiència de pertinença, l'experiència del «nosaltres» que, al mateix temps, ens obre a la fraternitat universal. El cor d'un cristià no té fronteres. El qui és de Crist sap que ell és de tots els homes, que ell ha mort en la creu per la salvació de tota la humanitat. Comunitats parroquials obertes a la realitat universal, en la realitat de l'Església particular o diocesana i l'Església universal, sabent que som ferment d'unitat de tota la humanitat en Crist, aquest és el gran do i la gran tasca de la parròquia, enmig dels nostres pobles i ciutats.

